

Sygn. akt IV KK 526/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Błaszczyk

w sprawie **K. Ż.**

skazanego z art. 178a § 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 29 grudnia 2020 r., w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 14 września 2020 r., sygn. akt II Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.

z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w S. z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt II K (...), K. Ż. został uznany za winnego tego, że w dniu 5 września 2018 r. w S., woj. podkarpackiego, będąc wcześniej prawomocnie skazany wyrokami Sądu Rejonowego w N. z dnia 08.04.2010 r., sygn. akt II K 177/10. Z dnia 04.04.2012 r., sygn. akt II K 650/11 i z dnia 29.08.2012 r., sygn. akt II K 202/12, za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości – prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki Alfa Romeo o nr rej. (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy czym stężenie alkoholu wynosiło nie mniej niż 1,22 mg/l

alkoholu w wydychanym powietrzu, ustalonym na urządzeniu kontrolno – pomiarowym typu Alkometr A2.0, tj. występku z art. 178a § 4 k.k. i za to na podstawie tego przepisu skazał oskarżonego na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Na mocy art. 42 § 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Na mocy art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Na podstawie art. 43b k.k. orzekł wobec oskarżonego tytułem środka karnego podanie wyroku do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie jego odpisu na okres 14 dni na tablicy ogłoszeń w Sądzie Rejonowym w S..

Po rozpoznaniu apelacji obrońcy oskarżonego Sąd Okręgowy w T. wyrokiem z dnia 14 września 2020 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

Kasację od tego orzeczenia wniósł obrońca skazanego, który zarzucił:

a) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na przeprowadzeniu wadliwej kontroli odwoławczej przez dowolną i wybiórczą ocenę zarzutu odwoławczego w zakresie opinii biegłego, powielającą błędy Sądu I instancji;

b) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez niepełne rozważenie zarzutów odwoławczych, podnoszących m.in. obrazę art. 5 § 2 k.p.k.;

c) art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na uchybieniu prawidłowej kontroli odwoławczej poprzez niepełne rozważenie zarzutu odwoławczego, podnoszącego przyjęcie przez Sąd I instancji błędnej kwalifikacji przypisanej skazanemu;

d) art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie w postępowaniu odwoławczym wniosków dowodowych sformułowanych przez obrońcę skazanego w apelacji.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w T. do ponownego rozpoznania. Nadto, skarżący wniósł o wstrzymanie wykonania wyroku.

W pisemnej odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy w S. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., zaś postępowanie sądowe w niniejszej sprawie nie jest obarczone żadnymi uchybieniami określonymi w art. 439 k.p.k., jak również innymi, które należałoby zakwalifikować, jako rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku, dlatego też została ona oddalona na posiedzeniu.

Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a powody jej wniesienia określa przepis art. 523 k.p.k. Wzruszenie prawomocnego orzeczenia sądu odwoławczego w jej drodze możliwe jest jedynie w wypadku stwierdzenia rażącego naruszenia prawa materialnego lub procesowego, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zasadniczo niedopuszczalne jest weryfikowanie w trybie kasacji ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2015 r., III KK 176/15, LEX nr 1770895).

Sąd Okręgowy w T. przeprowadził kontrolę instancyjną w sposób wszechstronny, rzetelny i wnikliwy. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera powody rozstrzygnięcia oraz wszechstronną argumentację, wyjaśniającą w sposób logiczny i rzeczowy, dlaczego nie podzielił zarzutu i wniosków zawartych w apelacji obrońcy, nie uchybiając wymogom określonym w art. 433 § 2 k.p.k., a zarazem realizując wymagania przewidziane w art. 457 § 3 k.p.k. Autor kasacji nie wskazuje, aby w tym zakresie Sąd Odwoławczy dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia, co prowadzi do wniosku, że wniesiona kasacja ma na celu jedynie skłonienie Sądu Najwyższego do dokonania ponownej kontroli odwoławczej wyroku, a jej zarzuty skierowane są w istocie do orzeczenia Sądu pierwszej instancji.

Wbrew twierdzeniom autora kasacji orzekające w przedmiotowej sprawie Sady nie pominęły żadnej z okoliczności składających się na ocenę opinii biegłego, a także w zakresie przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej przypisanej skazanemu.

Analiza uzasadnienia kasacji wskazuje, że jej autor kwestionuje ocenę poszczególnych okoliczności, które legły u podstaw uznania przez Sądy, że zachowanie K. Ż. wypełniło znamiona przestępstwa z art. 178a § 4 k.k. Sąd Okręgowy odniósł się zarówno do zeznań świadków J. G. i M. C., jak i opinii biegłych S. Ł. i W. G.. Sąd odwoławczy zwrócił w tym zakresie uwagę na fakt, że uzupełniająca opinia biegłego S. Ł. ewidentnie wskazuje, że faza wchłaniania alkoholu w postaci piwa w organizmie jest znacznie dłuższa niż alkoholu wysoko procentowego. Obrońca tych twierdzeń nie przyjmuje i nadal podważa te dowody twierdząc, iż brak jest dowodów na jednoznaczne przypisanie winy skazanemu. Sąd odwoławczy zwrócił także uwagę, że obecność funkcjonariuszy Policji od chwili zatrzymania wykluczała jakąkolwiek możliwość, aby skazany miał sposobność spożycia alkoholu. Inkryminowane zachowanie K. Ż. potwierdzili w złożonych zeznaniach świadkowie, i dokonano kompleksowej analizy dowodów, uwzględniającej zasady logiki i doświadczenia życiowego.

Jako oczywiście bezzasadny jawi się także zarzut naruszenia art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 368 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie w postępowaniu odwoławczym wniosków dowodowych sformułowanych przez obrońcę skazanego w apelacji. W tym kontekście zauważyć należy, że obrońca żadnych wniosków dowodowych nie składał, a jedynie postulował o ponowne rozpoznanie wniosków dowodowych oddalonych przez Sąd I instancji. Sąd odwoławczy odnosił się do tej kwestii na stronie 12-13 uzasadnienia, gdzie wskazał, że przedstawiona w sprawie opinia był pełna, rzeczowa i odpowiadała na wszystkie pytania, zaś w sytuacji, gdy biegły uzupełniająco opiniował na rozprawie, obrońca także miał możliwość zadania pytań i doprecyzowania zagadnień, które w jego ocenie budziły wątpliwości.

Podsumowując powyższe rozważania stwierdzić należy, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen płynących, bez wykazania uchybień - i to rażących - w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na

treść orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2017 r., sygn. akt III KK 265/17, baza orzeczeń Supremus).

Uznając w związku z powyższym, że kasacja obrońcy skazanego sprowadza się w istocie do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, należało orzec jak w dyspozytywnej części postanowienia. Wobec wydanego rozstrzygnięcia bezprzedmiotowe stało się rozpatrzenie wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k.

O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.